

ТЕШЊАРСКИ ПЛАСОВИША

ГОДИНА XXI

18. АВГУСТ 2007.

БРОЈ 39

КИШНИ ПОЧЕТАК

Колико год програми били добри, успешности Тешњарских вечери готово подједнако доприноси лепо, летње време. Нажалост, и ове године киша је онемогућила да свечано отварање Фестивала буде на Летњој позорници, уз ваљевско шеталиште. Тешко је Ваљевце и на киши увести у затворене просторе, па је тако свечаност отварања Вечери у дворани Дома културе одржана пред полупразним гледалиштем. Штета, јер имало се шта чути и видети, нарочито из гостујућег града Панчева. Претходно су одржани сусрети привредника, а многи Ваљевци су истински били задивљени пред збирком старих ћилима из Панчевачког музеја.

Са сцене Дома културе 21. тешњарске вечери прогласио је отвореним златни олимпијски победник у математици, **Младен Радојевић**:

Младен Радојевић и водитељ Радмила Новаковић

- Поштовани Ваљевци, гледајући Тешњарске вечери претходних година, *рачунам* да ће и ове двадесетпрве, упркос лошем времену, бити успешне. Проглашавам их отвореним!"

Била је то прилика за размену поздрава и добродошлице гостујућег града Панчева и Ваљева.

Као добар домаћин, председник Ваљевске општине др **Јован Томић** захвалио је Панчевцима на одзиву и лепим програмима које су донели на ваљевски летњи фестивал:

- Најлепше је да са нашим пријатељима који долазе као гости на Тешњарске вечери склопимо пријатељства која потом трају годинама. Када видим ове наше дивне Панчевце, не сумњам да ћемо се у пријатељству посећивати, и нека то траје до следећих генерација.

Поштована госпођо Боћан, мени је посебно задовољство што сте Ви ту. Надам се да неће дуго времена проћи, а да ћете Ви нама поново доћи у Ваљево."

Заменица председника Панчевачке општине, **Бранка Боћан**, узвратила је ваљевском домаћину:

Др Јован Томић и Бранка Боћан

ну:

- Велико ми је задовољство да Вас поздравим у име Општине Панчево. Господине председнице, желим да Вам се захвалим на добродошници, на ономе што сте данас приредили за привреднике из наше општине. Како сам обавештена - разговори су били изузетно срдачни и корисни.

Искрено се надам да ћете у наредним данима уживати у остварењима уметника из Панчева. Желим да вам Тешњарске вечери трају још дуго година и да вечерас киша престане, како би могли да изађемо на отворену сцену и на градска шеталишта."

Као и увек у оваквим приликама, домаћин и град у гостима разменили су пригодне поклоне.

У наставку промотивне фестивалске вечери ансамбл "Огњен и пријатељи" из Панчева извео је изванредан концерт етно-џез музике, нажалост, пред премало публике.

"Огњен и пријатељи"

GoldenladyCompany

ТЕШЊАРСКИ
ГЛАСОМЦИ

Мајстор је Мајстор

БРАНКО ОБРАДОВИЋ
1948 - 2002

Живот је сан и уметност је сан. Били смо душевно измучени, богме и гладни, неиспавани, рат је кезио зубе. Касарна је била у подтексту сваког разговора, канонада у синтакси сваке реченице.

Бранко Обрадовић је - и тада, као и вазда: оком карикатуристе и руком цртача-мајстора - фиксирао сву ту менаџерију, кабинетско-касарнску посебно, у тренутку пада у оно што је "глупље од глупости".

Одредивши се у простору и времену, посматрао је и свој живот, чини се, "с пункта више објективности". И такав је, неукаљан, прешао тамо где ништа не значи ничија победа, нити иједан пораз.

Чекајући да и моја лађа пристигне, како би ме превезла на другу обалу, увиђам да Бранка Обрадовића карикатуре не бејаху "за јуче", нити су, пак, само за данас, него - заувек!

Радован Бели Марковић

Поводом меморијалне изложбе у Галерији "34"

У БОЈАМА ДУГЕ

СЛИКЕ
МАЛГОЖАТЕ ЧЕРНИК

У Интернационалном уметничком студију "Радован Трнавац Мића" своје слике инспирисане изласцима и заласцима Сунца, као и путовањем у Србију и Ваљево, излаже уметница из Пољске **Малгожата Черник**. Гошћу из Кракова критичари увршћују међу најбоље сликарке млађе генерације у Пољској. Малгожата се Ваљевцима обратила на српском језику: "Када у дуги на небу препознате одраз живота - то значи да волите боје, људе и живот."

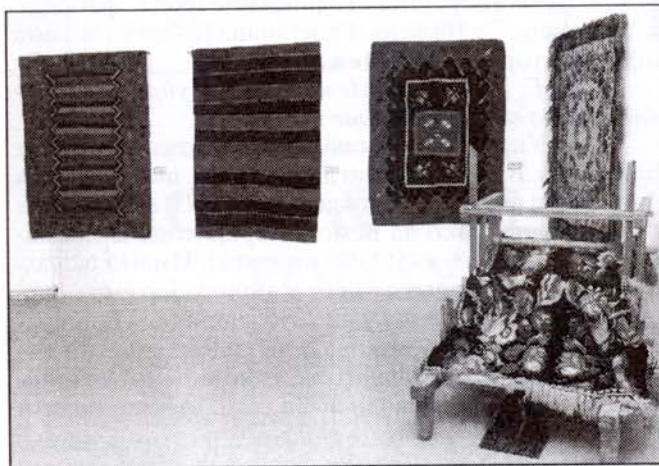
ОТКАНЕ СЛИКЕ

ЋИЛИМИ ИЗ
ПАНЧЕВАЧКОГ МУЗЕЈА

Прве Вечери гостујући град Панчево приредио је Ваљевцима изванредну узложбу старих ћилима из своје музејске збирке. Сви изложени примерци су изузетно добро очувани, иако је најстарији српски ћилим из 1880, а најмлађи румунски из 1940. године.

Било да су из Долова, Добрица, Селуша, Уздина или Ковачице, изложени ћилими и крпаре својом лепотом далеко надмашују савремене, машински рађене којима очито недостају љубав и труд који су водили руке старих ткаља.

- Сваки од ових чилима обележава најплоднији период нашег народног стваралаштва. Без обзира да ли је српски, румунски или македонски, сваки има изузетну вредност - рекла је ауторка изложбе из гостујућег града Панчева, кустос-етнолог, Светлана Милисављевић.

Vujić
voda

ТЕШНАРСКИ
ПЛАНОНИЦА

СВЕЖИНА ИЗ ВАЉЕВА

Фото Жељко Ђурековић

Мирко Межа, директор фабрике "Горења"

Поводом скорашње годишњице рада фабрике "Горења" у Ваљеву, Гласноша је био у гостима код директора **Мирка Меже**.

Т.Г: Господине Межа, да ли је управа "Горења" задовољна радом нове фабрике?

- Управа је задовољна резултатом који је фабрика у Ваљеву постигла за првих шест месеци. Направили смо и продали двеста 200.000 фрижидера и замрзивача, тако да ћемо до краја године премашити план за 15% (450.000 апарата). Имамо 625 запослених, стотину више него у априлу, јер смо повећали дневну производњу на 2040 јединица. Планирамо усавршавање производа, а до краја године инсталираћемо додатне капацитете којима ћемо уклонити уска грла у производњи. За сада, нећемо радити нове производе.

Т.Г: Са колико кооперација сарађује и планираће ли нове?

- Наш циљ је да што више коопераната уведемо у производњу, да добијемо полуфабрикате. Из ове регије сарађујемо са четрдесет малих радњи које за нас раде компоненте. Они задовољавају количином, квалитетом, и роковима испоруке. За сад су то: "Нови Елинд", "Урбантехник"...

Т.Г: Где завршава роба из ваљевске фабрике "Горења"?

- Готово 80% производа извозимо на сва тржишта где је, иначе, заступљена наша роба (целе Европа, Русија и Блисток Исток).

Т.Г: Како остварујете на тржишту у конкуренцији великих шведских произвођача белетехнике?

- Купац неретко жели квалитетнији производ за исти новац или, пак, исти квалитет по нижој цени, што нас свакодневно обавезује да се усавршавамо, да трошимо унутрашњу енергију у континуираном одржавању високог квалитета наше робе.

Ако све тако буде у реду, ваљда ће и плате радницима "Горења" у Ваљеву бити боље него што су сада, дакле веће од 20.000 динара. Управа је при отварању фабрике обећала да зараде неће бити мање од просечних у Србији.

З.В. Милићковић

ОПЕТ ЗЛАТНЕ КАПИ

За разлику од "гринфилд" инвестиција, куповина друштвених предузећа у ваљевским условима је био хазардерски потез. Иако је међу првима реконструисана, "Србијанка" је имала среће. Дугови су остали у стечају. Држава је радницима за отпремнине, повезивање стажа и заостале плате дала више од два милиона евра. Нови власник - бугарски "Медија свјат" је за кратко време уложио исто толико у сировине и откуп воћа, које је одмах прерађено и извезено. Оваква приватизација сада "Нове Србијанке" сигурно није био промашај - потврдио нам је заменик њеног директора, **Милојко Пантић**:

- Власник је преузео 70 радника и одмах уписолио још 100 на преради воћа. Уз основу старих линија за прераду воћа, инсталираће нове за поврхе. Све што смо произвели увелико је на европским трпезама а ускоро ће се тамо наћи и наша мармелада. Врло су тражени и воћни концентрати. Ускоро би требало да буде обновљена и производња некад познатих Србијанкиних сокова. Због увећаног посла имамо стотинак сезонских радника. Просек зарада је већи од 20.000 динара.

Да је среће, "Србијанка" би много пре била приватизована, јер би тако боље сачувала раније стечену имовину и углед, мање би се улагало у обнову опреме а радници би лакше поднели промену власништва. Добро је кренуло и очекујемо да убрзо поврати некадашњи епитет "Кућа домаћинска".

З.В.М.

Први пут од када постоји у "Крушику" је ушао један црквени великодостојник.

Прошлог уторка посетио га је Владика Милутић.

СУСРЕТИ ПРИВРЕДНИКА

Највеће интересовање на овогодишњем традиционалном сусрету привредника нашег краја и Панчева побудили су представници јавног сектора, хемијске и нафтно-прерађивачке индустрије из гостујућег града на Вечерима. Крушикове фабрике акумулатора и опруга, као и металопрерађивачи из ткз. мале привреде ("ГИК", "МЕТ", "Станојевић", "Маркант", "Инос Балкан", "Занус", "Енел", "Тапос", "Подгорац" и поједине занатске радње падају се да ће овај сусрет донети тако очекивану сарадњу са панчевачким колегама.

- Привредна комора са Општином Панчево трећи пут организује мале сајмове. Будући да је владало велико интересовање (двадесетак привредника из Колубарског округа) то значи да фирме имају интерес и резултати неће изостати", каже председница Коморе **Вида Џагић**.

ЈКП "ВАЉЕВО"

11 интервју: риболовац Рафаило Мишировић

РИБЕ ВИШЕ НЕ ЋУТЕ

Рафаило Мишировић

Разговарамо поред пресахле Колубаре са Рафаилом МИТРОВИЋЕМ првим човеком организације риболоваца КОЛУБАРА у којој је 3000 чланова. Коментаришемо тужни приказ. Повод је то и прича како је у гостима Ваљеву ових дана био Ненад КИСЕЛИЧКИ, нови шеф за рибарство при Министарству за заштиту животне средине. Био је овде први пут и пита запањен: "Је ли ово Колубара?" Кажем, јесте. "Још, ово река!" Шта сам могао да му кажем. Таква је у летњем периоду, каптирани су извори годинама уназад! - констатује РАБА, прихватајући разговор на врелу тему овог лета - помори риба од априла до скоро, на Топлици, Обници, Јадру...

Риболовци су решили да се непознати иштовачи коначно именују?

- Ми смо годинама покушавали да укажемо на загађења и, осим, вас новинара били смо усамљени у свему томе. У последње време почели су да нам пристижу у помоћ и ови људи који и треба да се баве тиме као што је судство, тужилаштво, полиција... И, сад је лакше. Први пут од када је формирано посебно Министарство за екологију одмах су нам дали налог да почне са израдом новог закона о рибарству који чекамо од 1994. године; да би ту казнену политику и одговорност коју би требало да носе појединци што више појаснили, ко је за шта одговоран. До сада је све то било разбијено: Министарство екологије контролише рибе, Министарство пољопривреде воду, онај оно, овај ово, а у суштини - нико ништа.

Места на Топлици, Обници и Колубари где се појављује мртва риба су познати годинама, али не и ко иштрује...

- Река Топлица има несрећу да у њу улазе воде из Бање, из фирми "Вода-вода" и "Синалко" које немају предтретмане, а морају их имати. Више нико неће толерисати да се без пречишћавања отпадне воде испуштају у реку.

Последње су најтеже према врстама које нигде не можемо наћи за коришћење?

- Код нас је јесте проблем што ми те аутохтоне врсте, као што су клен, кркуша, мрена, скобаљ или деверика, немамо у узгајалиштима и на тржишту. Након

тровања које уништи те врсте, нема опоравка. Имате само шаранску рибу у узгајалиштима која није за реку, она је за језера, рибњаке. То је један од разлога зашто су ти помори катастрофални. У нашим водама постоји петнаестак врста које су уобичајене. Градац има пастрмку, клена, пеша, плиску, малу кесагицу, има златаћа; Колубара има поточну мрену, клена, скобаља, у доњем току деверика, смуђа, штуку, сома, шарана... Неких врста деверике, на пример носаре, смуђа и штуке, не можете наћи више у горњем току, јер је брана у Великим Црљенима прекинула слободан долазак рибе узводно.

Пролећас је стигао вести да ће на брани бити направљен рибљи пут?

- Боље да се нисмо радовали. Нажалост, неће. Јер, одговорни људи из електропривреде су јасно рекли да уколико постоји налог да се то уради, они ће то урадити. А ако нема, неће! И сад се, како то код нас бива, не зна ко тај налог треба да да, чак ни Тужилаштво...

Сливно подручје Колубаре има неколико "врхуних" места значајних за оштравањак рибљег фонда: скобаљ се мрешти као жеђуља на једном месту, на ушћу Рибнице у Колубару, па ви сваког априла сипражарице поћу са полицијом због рибокрадица...

- Успели смо са скобаљом, али код других рибљих врста имамо слабе резултате. Пастрмку исто можемо да одбранимо, јер се њена "бојишта", трла, виде зими, па могу бити под надзором. За друге врсте то је веома тешко, на пример, за клена. Јер ви у природи не знате где се он мрести. Једино можемо бринути да има што мање загађења и копања шљунка тамо где се зна да су зоне природног мрешћења риба. Имамо изражен проблем са вађењем шљунка на нашим рекама, посебно на Колубари. То је узело маха. Имамо велику шљункару "Интрапомнија" у Ваљеву. Ваде се силне количине! Шљунак треба да се вади, али контролисано а не где ко стигне и како му одговара. Држава мора да буде оштрија и прецизнија. Дођемо на Колубару, изведемо водопривредног инспектора, зна се и види да се данима копа, вади шљунак, мути вода, камioni не излазе... а инспектор каже: "Па то му је, бре, месна заједница дала да за себе извуче шљунак а фирма ће њима да уради пут!" Замислите ту државу у којој месна заједница може да са природним ресурсима ради шта хоће!

Неки иштовј рибарски сан...

- Да имамо уређено рибарство као богате земље, Француска, Италија, то јесте сан. А да имамо у рекама доста рибе, без загађења, то можемо и морамо.

Има ли сада мање рибе него ишћо је некада било, како се ишврди?

- Тешко је пресудити. Некада је било једва двоје риболоваца на Колубари. Сада их на минус 25 степени има стотину. Јасно је што нема рибе као некада.

А брана Ровни са језером?

- За наш риболов биће то будућност, жила куцавица. Ми се већ припремамо да кад почне пуњење језера почне и порибљавање. Обавили смо разговоре са стручњацима који ће водити цео пројекат. Ако се на почетку погреша (једне врсте мање, друге више), онда ћемо имати проблеме деценијама. Ихтиолог Предраг Симоновић, врхунски стручњак за рибарство у Србији, наш је стални сарадник и укључен у те припреме везане за брану Ровни.

Љиљана Љиљак

Последња вест

Прошле суботе догодно се помор рибе у Лепеници, у селу Радобићу. Највероватније, узрочник су отпадне воде се оближњих фарми.

ТЕШНАРСКИ
ГЛАСОМЦИ

11 интјервју: Драган Ристић, вођа групе "Кал"

ROCK 'N' ROMA BALKAN BLUZ

Ваљевци радо својатају и звезде које су макар на час с пруге Београд - Бар овде свратиле. Међутим, први пут за 15 година трајања на светској музичкој сцени упознајемо ромску групу "Кал" и њене осниваче, браћу Драгана и Душана Ристића. "Кал" ("Црно") поред Душана (гитара) и Драгана (виолина), чине: Давор Васић (хармоника), Драгољуб Васић (гитара), Нинослав Луковић (перкусије), Радован Петровић (хармоника) и Дејан Ристић (виолина). "Кал" негују савремену ромску музику укорењену у балканској традицији. Прозвана у европској штампи "Rock 'n' Roma" група је прошле године објавила истоимени албум за чувену берлинску кућу "Asfalt tango rekords" а потом за Б92. Од Драгана Ристића сазнајемо да је група од тада одржала 150 концерата само у иностранству. "Кал" је освојио прво место на престижној топ листи "World Music Charts Europe", што нико до сада није постигао у Србији и на Балкану. На финалној годишњој емисији тог међународног панела радијских диск-џокеја "Кал" је био трећи, уз највећа имена world музике.

Одрастао уз виолину, Драган Ристић

- Не постоји земља у Европи у којој нисмо свирали и по више пута. Свирали смо и на источној обали САД (у Њујорку, Чикагу, Бостону, Питсбургу), у клубовима где су своје каријере и популарност стицале звезде попут Дејвида Берна, творца "Токинг хедса", каже Драган и објашњава зашто до сада нису свирали у Ваљеву:

- Љубав између мене и мог града је вероватно суптилна. Ја радим свој посао а кад ме неко пожели ја дођем, баш као сада. Стварно ми је задовољство свирати у Ваљеву, где сам некада давно као клинац почињао. Тако, мој досадашњи музички и животни пут овог тренутка налази свој смисао, јер се враћам тамо одакле сам кренуо. Изузетна ми је част да свирам у свом граду а то је у Србији вероватно и најтеже."

Критичари су за ваш албум рекли да "интјуивно а бриљантно уводи шћански соул у сајбер простор". Ојет, сиомићетје Душка Петровића као свој дечачкој идола. Да ли је то нај лук од шћанције до "rock 'n' Roma"?

- Волим да помињем своје Ваљевце. Душко Петровић је међу ромским музичарима изузетно значајан и стекао је - што Ваљевци можда и не знају

- име у свету. Али, ја сам заправо одрастао уз неку другу музику. Ромска музика је део мог културног идентитета, али је његов део и нека друга музика - од Леонарда Коена, преко Мано Чао и Стивија Рејвона, до оних чувених блуз сата Воје Пантића..."

Ваша група је акустичарска - виолина, гитара, хармоника, перкусије, каткад и неки еџзотичан инструмент, али, за трубу кажете да је "с јужне групе"?

- То просто није део моје музичке културе. Ја сам одрастао уз виолину. Свака част труби, али она није део мене. Труба је некако дошла у први план а неправедно је запостављена "жица" и нека друга добра музика. Ту сам просто нашао празан простор да етаблирам нашу групу."

За вас кажу да сите "ромски културни активисти 21. века"?

- Од тога се једноставно не може побегти, јер ја сматрам да ако живиш овде, ако си Ром и интелектуалац, а надам се да јесам (дипломирани уметнички продуцент а брат Душан академски сликар), и ако си у прилици да пошаљеш неке важне медијске поруке а то не учиниш - то је трагично! Не рећи у тој позицији све оно што се не говори а много је важно за свој народ је збиља трагично. Роми су народ изузетне способности имажинације и богате историје а, при томе, вековима живе на маргинама свих друштава. Време је да се неке ствари промене. Свако од нас бира свој пут. Ја сам са групом "Кал" изабрао овај начин да суделујем у тим променама."

Љ.К.

INGRAPOMNI

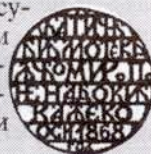
V A L J E V O

ПЛАТΩ

Четири занимљиве књижевне вечери приредила је књижара "Плато": представљен је роман Горана Скробоње "Тихи градови", потом криминалистичка фантастика романа Ота Олтвањија "Црне ципеле", издавачка кућа "Ренде" (најпознатија по "Лексикону у митологије") и јуче "Систем комик" - једна од две издавачке куће у Србији које се баве стриповима.

Књижевне вечери окончане су синоћ сусретом са новинаром и публицистом Милошем Јевтићем и његовом чудесном библиотеком од скоро 160 наслова - разговора са најумнијим Србима и Српкињама.

ЈП "ПИЈАЧНА УПРАВА"

ТЕШЊАРСКИ
ПАСОШ

ПАНЧЕВАЧКА МУСТРА

Током Тешњарских вечери у библиотеци "Љубо-мир Ненадовић" представљена су три часописа која излазе у Панчеву у нади да постану својеврстан пелцер Ваљевоу које деценијама трага за својим часописом.

Први у низу представљен је часопис "Панчевачко читалиште": "Настао у времену свеопштих промена у друштву овај часопис је путоказ за даље професионално напредовање библиотекара, њихово повезивање и стицање нових знања," рекао је у име издавача, директор библиотеке, **Немања Ротар**.

Уметнички магазин "Квартал" представља снажан естетски и интелектуално ангажован часопис који третира драмске, музичке, социјалне и куртуролошке теме.

Посетиоцима Дворишта књижевни магазин "Квартал" представили су **Јасмина Топић**, **Дејан Чанчаревић** и **Јован Свирац**. Они припадају модерном књижевном тренду, а истовремено су уредници "Квартала".

У оквиру свестраног представљања панчевачког књижевног издаваштва у гостима Вечери била је и издавачка кућа песника **Милана Орлића**. "Мали Немо" са часописом "Свеске". "Мали Немо" је, према оцени стручне јавности, једна од наших најбољих издавачких едиција за децу, са преко 200 наслова који су били изложени у дворишту Ваљевске библиотеке.

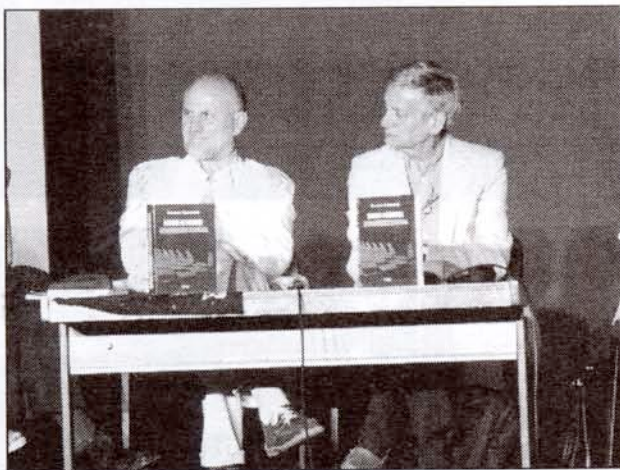
На примеру Панчеваца - вреди покушати.

Р. Мрдак Прилић

ПОЗОРИШНИ ПОЈМОВИ

На Малој сцени је представљена књига "Речник основних позоришних појмова" **Милована Здравковића**, која на свеобухватан начин упознаје читаоце са позоришном уметношћу: "Свега две књиге на простору бивше Југославије су објашњавале термине на јасан и прецизан начин као ова", рекао је рецензент издања, театролог и драматург **Јован Ђирилов**.

Наглашено задовољство што је у Ваљевоу, врсни познавалац позоришта **Јован Ђирилов** објашњава тиме да су три велика уметника рођена у овом граду завредила да се нађу на страницама бројних енциклопедија и речника, и то редитељ **Дејан Мијач**, глумац и министар за културу **Воја Брајовић**, као и прослављени балетски играч **Милорад Мишковић**, за кога каже: "Од бројних уметника који су пореклом из Ваљева, најчешће га се сећа Ми-

Милован Здравковић и Јован Ђирилов

лорад Мишковић који живи у Паризу, а по мојим сазнањима, он је најкраће живео у вашем граду".

Милорад Мишковић рођен је 1926. године у кући на данашњем Тргу војводе Мишића, у којој се сада налази воскарска радња. Већ после две године Мишковићи су се одселили у Београд. Ваљевци су почетком 90-тих година наумили да свом славном земљаку начине монографију о 50 година његове балетске уметности, али се на то убрзо заборавило.

Р.М.П.

ПУТУЈУЋИ ГЛУМЦИ

После, нажалост, слабо посећене представе "Фалична погодба" Путјућег театра "Вандрокаши" из Панчева, његов оснивач **Мирослав Жужић**, нам је занимљиво објаснио сличности Ваљева и Панчева:

- Панчево и Ваљево имају исте завршетке. То су једина два града чији се грађани називају Панчевци и Ваљевци. Нажалост, слични смо и по томе што су нам 1956. укинули позориште.

Варош без позоришта је варош без душе. Тек кад будете имали своје позориште, као и ми када стекнемо своје - пронаћи ћемо душу.

То је место где се окупљају људи разних профила, ту се "брусе" мишљења. Ја гледам наша мала позоришта по варошима - то су жаришта, језгра културних збивања у тим градовима. Ми тога немамо.

Али, некако се сналазимо. "Вандрокаши" су већ 25 година путујући театар и ми живимо од њега.

С.Ј.К

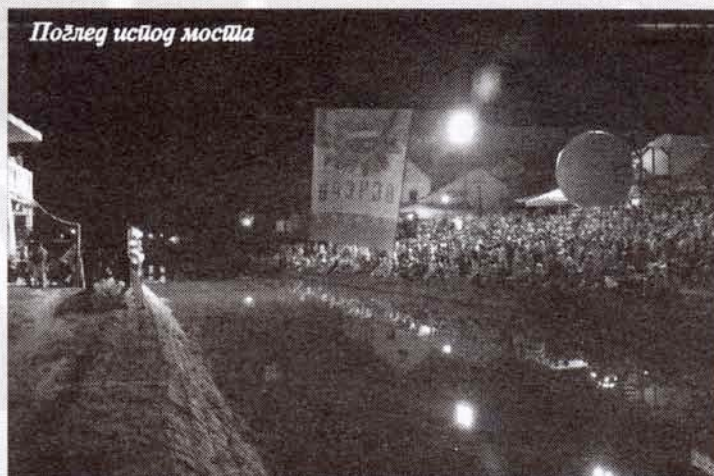

ЗЕЛЕНЕ ВЕЧЕРИ

Ваљевски љубитељи гљива, лековитог биља, природе и сеоски домаћини приредили су пет занимљивих програма у току Вечери. О сеоском туризму говорила је **Марија Секулић**, о културном наслеђу нашег краја **Весна Мајић**, о овдашњим змијама **Борђе Боковић**, о сакралним објектима и зеленилу **Драган Негељковић** и о правилном сакупљању гљива **Дејан Неговић**. Као и увек, вечери са "зеленима" пред Гљиварским домом и кафеом су лепо посећене и разговорне.

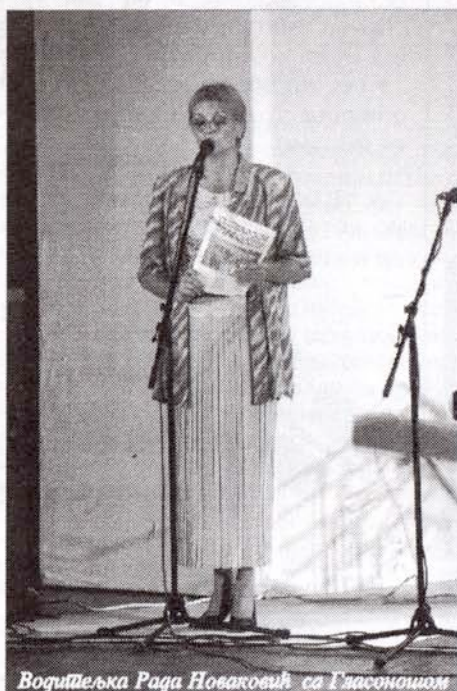

Ситиџле и патрике

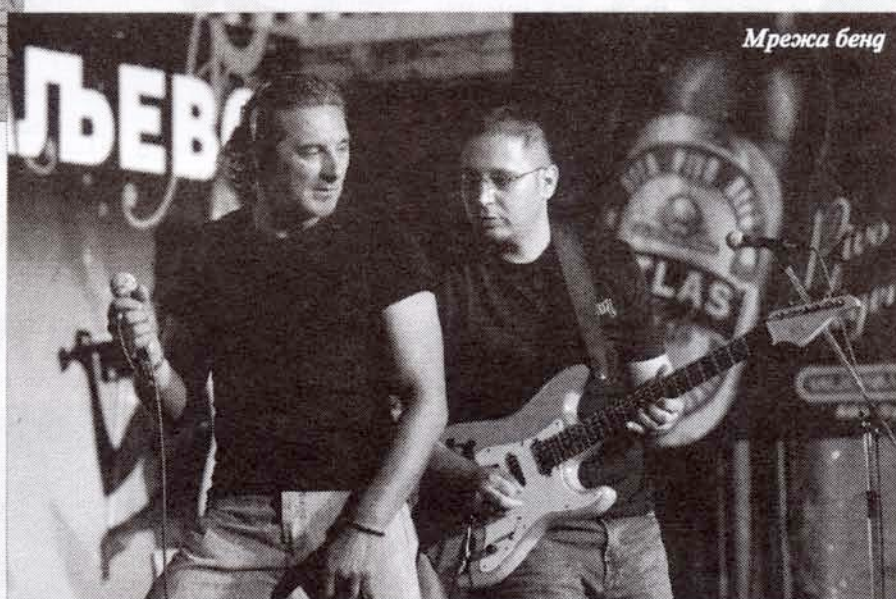

Поглед испод моста

ГЛАСОНОШЊИ

Водитељка Рада Новаковић са Гласоношом

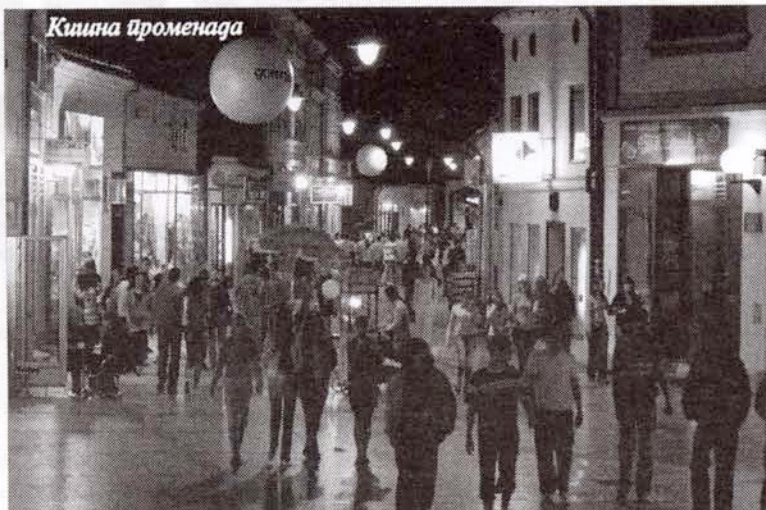
Мрежа бенд

Гудачки трио "Арџо" - Панчево

Марко и Михајло - Астериџс и Обелиџс

Клиина променада

Остаток "цирк" из чаршије

ФОТО

Дуо: С. Вуришић - С. Стојић

МОЗАИК

И маја на Тешињске

Личидарске посластице

Вечери у Георгијеву - "Квартал"

ТГ личности: физичарка Бојана Вишић

РЕП УЗ НАНО ТУБЕ

Бојана Вишић пред конкурс за Нано - групу

У девојчурку налик типичним ваље-вским школаркама раскомотеним на врелим летњим феријама (бале-танке, хаљиница ивешној десена и коса прику-иљена у разбарушени вајпено - црвени реј), није било лако препознати нејом дипломирану физичарку **Бојану Вишић**. Она је у јуну прва у својој генерацији окончала студије на Физичком факултету у Београду као један од његових најбољих студената. За свој, ланцима небулозан, дипломски рад под називом "Инхибиција електрона са симетричним оптичким модама метал - дисульфидних нанотуба" Бојана је завредила чисту десетку.

Не вреди нам питати шта међусобно чине електрони и нанотубе одговарајућих својстава, али, шалу на страну, кажу да се у нанотехнологији крију неслушене могућности примене науке за бољи и хуманији живот?

- Да, она ће имати највећу експанзију у наредним годинама. Зато се сада тако интензивно теоријски проучава. Највећи је проблем како из те гомиле нанотуба издвојити оне које ће бити применљиве, рецимо у медицини, у рачунарству и много чему другом, јер, ту се заправо не види краја могућностима. Нанотехнологија се баш доста ради на нашем факултету и ја сам управо примљена у групу која је за њу специјализована. За ту групу се издваја и највише средстава. Она је укључена у доста европских пројеката. Ја ових дана постајем њен званичан члан и надам се да ћу ту и остати. Ту ћу бити примљена на последипломске студије.

Дипломски рад си бриљантно одбранила, а била је нека прича да си, силом прилика, била принуђена на рад у најтоту?

- Морала сам заиста брзо да све то завршим, пошто је конкурс за наногрупу трајао јако кратко, до 1. јула, а желели су мене да приме. Била је мука да се све стигне на време, али су ми будуће колеге максимално изашле у сусрет и ја сам им јако захвална на помоћи и разумевању. Биће, надам се ускоро, доста прилике да им то узвратим.

Колико вас нанофизичара има у свету, јесте ли повезани?

- Има нас доста и јако само повезани. Главне информације добијамо од једне групе из Дрездена и са њом смо врло блиски. У нашој групи ће нас бити осморо. Сви стално негде путују, одлазе на неке научне конференције свуда по свету. Искрено се надам да и мене ускоро очекују таква путовања и размена искустава са колегама.

Има ли сада више пара за науку?

- Чини ми се да то сада мало напредује, мада, ко-

лико сам ја закључила, наногрупа нашег факултета више пара добија из иностранства него што се код нас за њу издваја. Али, и то се полако поправља.

Размишљаш ли о томе да једног дана одеш тамо где се у твојој науци највише зна, ради и постиже?

- Не, мени је овде за сада јако занимљиво. Не сматрам да сам у овом тренутку ускраћена за било шта. Сви професори у мојој групи су врло признати у свету и нимало нису по страни најважнијих светских токова и достигнућа. Једном речју, не мислим да ће ми било шта недостајати ако останем овде. Тим пре што и мене очекују научна путовања у средишта збињања.

Кад смо код путовања - прошле године си међу 200 најбољих студената на путу по Европи. Сада је осморо твојих суграђана и скоро вршњака на таквом путовању. Како је теби било?

- Радује ме што је број одабраних студената ове године повећан на 300, јер, лепо је да што више младих људи искуси благодети стицања нових и другачијих искустава и знања. Ми смо стварно били ограничени у видцима, нико нигде није могао да отпутује. И за мене је, ако се изузме једна Турска, то било прво веће путовање у свет. Видела сам Беч, Амстердам, Париз, Лисабон, Мадрид... Било је то можда најлепших месеца дана у мом животу.

Предстоји ти рад са студентима, будући да си од 19. јула званично асистент на факултету. Има ли изазова и на твом првом радном месту?

- Има, али се надам на обострано задовољство и студената и мене, јер смо генерацијски блиски. Верујем да ћу их мотивисати и подстицати да буду успешни, научно радознали и амбициозни.

Лето у Ваљеву?

- Јој, не знам. За почетак да се мало одморим код куће. Морам признати да сам се последњих неколико година због факултетских обавеза мало удаљила од Ваљева. Али, оно што се у њему никад не мења, што је и даље права сензација - то је Градац, каквог нигде нема.

Љ. К.

ЈП "КОЛУБАРА"

ЕЛЕКТРОДИСТРИБУЦИЈА
ВАЉЕВО

КОМЕРЦИЈАЛНА БАНКА

ТГ личности: Анђелка Петровић, пливачица

ВАЉЕВСКА СИРЕНА

Шампионка Балкана Анђелка Петровић

Много пута су нас наши "златни" спортисти разочарали, јер очас "оману", био им лош дан. За **Анђелку Петровић**, најбољу јуниорку међу српским пливачицама - нема лоших дана. У својих тек 15 година накупила је силне златне и сребрне медаље, а управо се из Атине вратила као троstrука шампионка и двострука вице-шампионка Балкана.

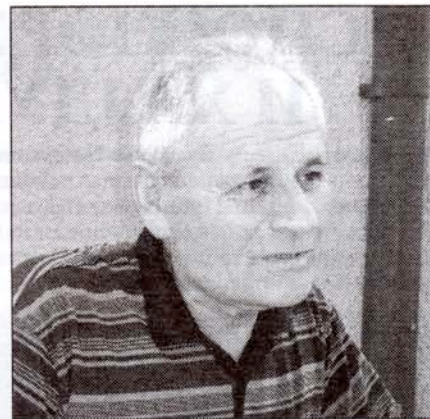
Сва та одлијка стекла је од седме године марљиво, па и мукотрпно тренирајући на отвореном базену у Петници а зими се злопатећи путовањима у Врујце. Од кад зна за себе води воду и пливање и за сада јој ништа није тешко:

- Никада ме пливање није сморило да бих пожалила што сам се у то упустила. Ипак, јако ме умарају зимска путовања у Врујце. Кад би најзад поставили барем "балон" - то би било супер! Јер, зими ми понекад дође да од свега дигнем руке. Тада је тешко ускладити школу са тренинзима, лако се и прехладимо два сата путујући у Врујце и назад. Затворени базен би поготово добродошао, не само нама спортским пливачима у Ваљевоу."

Тек од 15. августа Анђелка је на заслуженом летњем одмору. Иначе, дневно тренира два пута по два сата, то ће рећи да преплива два пута по пет километара! Толико већина Ваљеваца не препешачи недељно. После тренинга, природно, огладни и радо (више него што је и за њу пожељно) посегне за омиљеном чоколадом. Прати моду у пливању. Модерни су, каже, бикини, али "не пију воду" за пливање. Још су актуелни "Спидо" костими које и сама носи, али и "Арена" и све популарнији "Гир". Костими сада све више покривају тело због аквадинамике.

Анђелка ће од септембра бити ђак природног смера Ваљевске гимназије. Радо би се школовала и спортски усавршавала на неком од америчких колеџа, "али, највише бих волела да живим у Шпанији. Ипак, највише волим Ваљево и у њему своје друштво које, нажалост, у граду нема где да се окупила, осим у кафићима".

Љ. К.

Милијан Рафилковић, предузетник: "Спортска дворана је потребна и мањој средини а камо ли Ваљево. И мени је "Кадињача" идеално место. Али, о томе одлучујемо ми грађани, него урбанисти и архитекте који осмишљавају град на дуже време, а не овако од случаја до случаја."

Вера Марковић, професор енглеског: "Као што писам за то да гробље буде поред школе, тако ми се оно место код "Горења" не слаже најбоље због мешања функција. Мислим да би спортски објекти требало да буду на простору који просто инспирише на такве активности."

О ХАЛИ И БАЗЕНУ

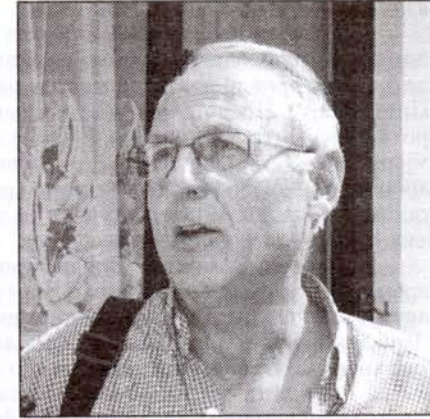
...Анкејта М. Чулић...

Богдан Дамјановић, студент ДИФ-а: "Хала је неопходна Ваљевоу, па ако треба и на месту где је започета, али би свакако на простору "Кадињаче" много боље пристајала. Ближе је граду а тај простор и иначе није добро искоришћен."

Милован Милутиновић, адвокат: "Потребни су нам и хала и затворен базен. Мени је свеједно да ли ће бити поред Пољопривредне школе или касарне "Кадињача". Обе локације су близу града. Ништа лепше за младе у овом граду."

Бранислав Јевтић, наставник математике: "Ваљево је неопходна и спортска хала и затворени базен. Наши сјајни пливачи се зими злопате путујући у Врујце. Најбоља локација је "Кадињача": у парку је а ту су и терени на Пећини."

ТЕШЊАРСКИ
ПЛАСОНОША

СПОНЗОРУШЕ И ХАЈДУЦИ

Млади редитељ **Вукашин Никитовић** из Ваљева довео је на Тешњарске вечери Алексиначко позориште са својом поставком Нушићеве "Протекције". Од Нушићевих дана до данас без протекције се ништа не може, па тако и млади Вукашин вапи да му готове позоришне идеје неко најзад и прихвати:

Редитељ Вукашин Никитовић

- Већ две године покушавам да протурим мој дипломски рад - "Катинске снове" Тодора Манојловића, али се нико не јавља, осим што је заинтересована Јелена Богавац из "Битефа". Реч је о драми из 1932. године. То је прича о девојци коју мајка, да би је добро удала, води у Салон лепоте где се окупља тадашња културна елита. Комад би добро осликао многе проблематичне слојеве садашњег друштва - актуелне спонзоруше и праве момке који остају по страни њихове пажње. Имамо неку квази - елиту која се новцем намеће као неко ко зна шта је култура. И после 70 година, сиљних бура и ратова, увек нам се изнова враћа нека екипа која натура неке своје тобоже културне феномене, али заправо гледа своје ситне шићаршијске интересе. Питање је хоће ли се икада ова данашња "културна елита" самопрозвати као спонзорашка и квазикултурна.

У међувремену, нама младима добро дође кад нас било ко и било одакле позове да нешто лепо урадимо. Тако сам ја провео два лепа месеца радећи у Алексинцу "Протекцију". Представа је добра прозивка ововременске протекције, мита и корупције. Било је занимљиво на премијери за Дан Алексинца када се у првом реду узврпољио варошки судија, јер је у "Протекцији" реч о једном таквом судији из паланке. Изгледало је да се човек препознао, а мени је драго да моја представа "ради".

Сада са Ваљевцем **Владимиром Бојичићем** монтирам мој документарни филм "Виртуелна хармоника", каква је стварно била награда на такмичењу хармоникаша у Врињачкој Бањи. Од када смо почели да гледамо филмове увек смо Ваљево замишљали као Холивуд. Видим да нам се овог лета тај сан помало остварује у Тешњуру. Spreмам сценарио за дугометражни филм о хајдучима у нашем крају, који би могао да буде снимљен у нашем филмском граду. Интересује ме та ондашња и садашња спрега власти и хајдучије. Хајдучи за моћнике обављају прљаве послове а кад најзад допадне затвора - праве се да их не познају."

Љ.К.

ГРАФИТИ

У Берлину је скоро пола века постојао зид који је делио припаднике истог народа. Срушен је 1989. године.

Зидови у Србији су махом невидљиви. Земљотрес, поплаве, олуја из Сахаре, мафијашки обрачуни, политички прогони, мито и корупција чине их још монолитнијим.

Свако има свој ЗИД и ракетни штит, чак више њих: поставља их на метар од себе, у Карађорђевој, на Дуплој траци, у Београду па докле се пружа млечни пут.

А на видљивим тврдим зидовима у Ваљеву ваљда ништа није тако чврсто прионуло као тврди спреј.

Под окриљем ноћи неки млади људи остављају своје неукусне, увредљиве и осветољубиве поруке, које нису ништа друго до анонимни позив у помоћ: "ОЧИ БЕ ТИ ИСКОПАТИ ОСВЕТНИК", "БОГ ПРАШТА, А МИ НЕ", "ЉУДИ ВАЉЕВЦИ", "БОЈЕ ГОВНО У РУЦИ, НЕГО РИБА ИЗ ЈЕ", "ДИРЕКТОР НЕМА СМИСАО ЗА ХУМОР" (ирекрен), "БЛАГО ВЕТРУ-ОН СТАЛНО ДУВА"...

Не тако давно, неки ваљевски графити су били надалеко познати, на пример: "ВАЉЕВКЕ СУ НАЈЛЕПШЕ БЕОГРАЂАНКЕ". Памти се графит из Колубаре два из времена бомбардовања: "КОЛУМБО, БЕМ ТЕ РАДОЗНАЛОГ!" Данас, све је више туђинских графита, углавном италијанских. Два таква завређују пажњу: "CHE COSA MERITA VEDERE IN QUESTA CITTA?" ("Шта вреди видети у овом граду?") и "GENERAZIONE SCONVOLTA" ("Зезнута генерација").

Ауторима ових графита, слутим, очајнички су потребни пажња, љубав, посао, летовање, визија будућности, све то заједно, чега нема на видику, већ само у најсмељивијим будним сновима.

А зид између оригинал "најки" и кинеских патика је све тврђи. Иде у ширину међу јавом и међ сном. Устобучио се до неба и даље, док пијеш "пластично" пиво испод мермерног моста.

У цепу кинеских фармерки је љути спреј за љуту рану: "МОЛИТЕ СЕ САТАНИ ДА ВАС ПОШТЕДИ, КАД ВАШ БОГ ПАДНЕ".

Да ли је добра замисао да сваки град и варошица изиђу у сусрет ауторима графита, тако што би им обезбедили довољно дугачак и добро углачан зид? Па нека ту они мало грде, псују, плују, вређају, сипају отров, дишу гневом и бесом... уз по који љубавни вапај или зов...

Не, та замисао није добра. То је као забавиште за брбљиву децу у којем је пожељно ругање и псовање.

Б.Б.

ProCredit Bank

greda
VALJEVO

ВАЉЕВОПУТ

ПОСЛЕ ШОКА - АФТЕР ШОК

Деведесетих година хировитог 20. века народњаци су избебуха набацили кожане јакне са нитнама и рајсфершлусима, да би са Цецом Ражнатовић из дна душе певали: "Кукавицааа...ти си само једна више кукавицааа..."

Рокери су били шокирани. Народњаци су преузели рокерске кожнаке, имиџ, стајлинг, клубове, хале и медије.

"Рок - музика у Србији и Ваљеву тих година ушла је у фазу нестајања. Неонародњаци су неприкосновено владали." - каже гитариста **Владимир Ђокић Шаја**, оснивач и вођа ваљевског рок-бенда АФТЕР ШОК.

Под ударцима златног чекића и осталих фолк-маљева, ваљевски рокери су се повукли у ретке ненародњачке кафиће, подруме, гараже и собичке да виде, шта им је чинити.

"После затварања Клуба у биоскопу "Централ" и сале Дома омладине, рокери више нису имали чему да се надају. Остали су без залеђа и подршке а тако је, на жалост, и данас. Упркос рђавој ситуацији за рок-музику, окупио сам музичаре да бисмо свирали, макар и у неодговарајућим просторима" - каже Шаја, који је као основац почео да свира на поза-

јмљеној акустичној гитари, потом на електричној гитари словеначке производње "шклопоџији од које су прсти крварили", а сада на добром инструменту уз одговарајућу пратећу опрему.

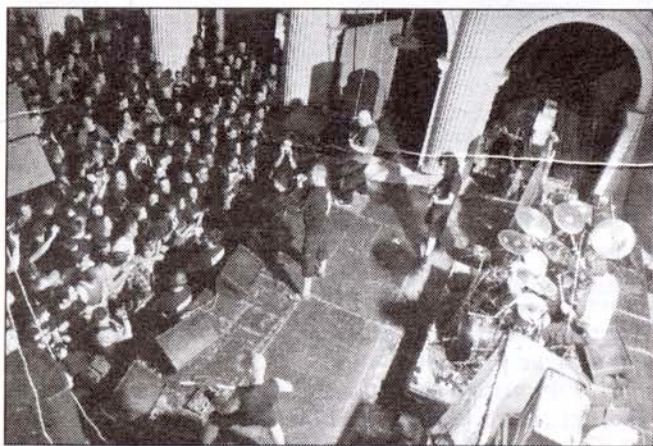
"На репертоару АФТЕР ШОКА је класичан рок и хард-рок. То је музика коју волим, уз коју сам музички одрастао... Не смета нам да свирамо у неусловним просторима кафића, али, право место за живе свирке је сала Дома омладине. Када би НЕКО отворио та врата, не само за концерте, већ и за друге садржаје - град би оживео."

"Нисам огорчен, јер не желим да уносим горчину у своје музицирање" - каже Шаја који овог лета заједно са колегама музичарима приводи крају снимање новог албума обновљене "Инвазије", ваљевског рок-бенда из тмурних деведесетих...

Садашња постава АФТЕР ШОКА: вокал - **Филип Станић**, гитара **Владимир Ђокић Шаја**, бас-гитара **Саша Стефановић**, бубњеви **Марко Калабић** - свира у кафеима: "Шервуд", "Морисон", "Поко Ларго" на Јадру и "Ми нисмо анђели" на Колубарском кеју.

Б. Ђурић

ТРЕЋИ ПУТ НА ЕГЗИТУ

Хеви метал бенд АМОН ДИН није одржао обећање дато ваљевским фановима пре тачно годину дана. Изостао је обећани концерт у Ваљеву. Неке од разлога смо само начули: неслога међу члановима бенда, недостатак одговарајућег простора за свирку, друге обавезе и планови.

Како год, Диновце у Ваљеву нисмо чули ни видели, али јесу они који су овог јула били на Егзиту. На хеви - метал стејџу на Петроварадинској тврђави наступили су трећу годину за редом и у мало измењеном саставу: фронтмен **Саша Шарчевић**, гитаре **Небојша Шарчевић** и **Никола Рајевац**, бас - гитара **Саша Стефановић** и бубњар **Дејан Вујетић**.

АМОН ДИН увелико ради на свом трећем албуму.

Б. Ђ.

ROCK & ROLL TODAY

У Арт - холу одржана је рок-журка на којој је наступило седам младих ваљевских бендова: EVO-LUTION, MAIN STREET, RHCP TRIBUTE, SKALA-MERIJA, JUNGLE BOOGIE, YOX и PIN BALL.

Добра прилика да се, барем на Тешњарским вечерима, покажу млади ваљевски рок музичари.

Atlas System

ТЕШЊАРСКИ
ГЛАСОМЦИ

ЧУДО ОД БИОСКОПА

Сећање сликара Љубе Поповића (2)

НЕЗАПАМЋЕНЕ ГУЖВЕ - Постојао је најпре период совјетске еуфорије и утицаја комунизма на нашу државу, па смо у то време имали врло ограничен репертоар. Амерички филмови су прећутно скоро били забрањени. У почетку су руски филмови углавном били ратни, као што је "Велики преокрет", филм који је трајао осам сати. С времена на време, стизао је и понеки забавни филм као што је "Камени цвет", или "Пастир Костја", "Георгије Сахазјев" у два дела, или Ејзенштајнов "Александар Невски"...

Публика је већ била прилично заморена и zasiћена руским филмовима кад је Тито прекинуо са Стаљином. Тада су почели да се појављују и неки наши филмови. Дивили смо се Раду и Оливери Марковић. Раде је тада снимио "Баш Челика". Држали смо њихове фотографије у кабини скупа са сликама Џона Вејна, Ен Шеридон, Рите Хејворт или Хемфрија Богарта. То су биле старе фотографије. Почину да се појављују амерички и француски филмови. Један од првих у Ваљево је био "Јадници" у два дела, за који су биле стравичне гужве у "Централу". Незапамћено интересовање у "Радничком" је изазвао први Тарзан - "Тарзаново тајно благо". Представе су почињале у девет ујутру и трајале све до девет увече. Незапамћене гужве, цела улица је била блокирана. Сећам се војника без опасача... Госпођа Савић, благајница биоскопа, била је тада главна личност у Ваљево. До ње доћи - није било лако. Моји професори, **Каћа Сретенковић**, на пример, ангажовали су ме да им купујем карте. Најбоља места зими била су поред фуруне, једне велике бубњаре у средини сале. Карте су биле нумерисане, иако су то тада биле клупе. Уз уобичајне карте које су се плаћале, постојале су и тзв. плац - карте, направљене у облику биоскопа, па си тачно са улаза могао да видиш које ти место одговара. У то време, раних 50-тих година, у једном тренутку су овде била четири биоскопа: "Централ", "Србија", "Раднички" и Дом Армије. Ваљево као град било друго у Србији по проценту колико је плаћало филм. Први је био Београд са откупнином од 40 одсто, па Ваљево 36 одсто, а остатак - сви други градови. Зато, јер су у Ваљево били тада пуни биоскопи. Понекад је откупљиван филм по пуној цени и приказиван док се не исплати.

ОСЛИКАВАЊЕ ПЛАКАТА - У шестом разреду Гимназије Сашко ме је звао јер су имали проблем у биоскопу - нису имали плакат. Био је то неки филм са Џоном Вејном кога је требало насликати на коњу са ласом. Уз помоћ квадратића пресликао сам га са фотографије, пристигле са филмом,

али нисам најбоље писао слова. Учинио је то за мене Брђанац **Која Гојковић** (сада архитекта), који је сарађивао у "Централу". Са тим мојим првим осликаним плакатом први пут сам ушао у кабину, која је у мени изазивала пуно страха, па и стреса. Први пут сам сео крај апаратуре у врелини од волтиног лука. За сваку пројекцију под хаубом се наместе два ваљкаста угља. Кад се затвори хауба, гледа се кроз рупу и полако се приближавају та два ђумура. Кад се они додирну, то јако цвркне и морају се раздвојити.

Тако се успоставља чувени волтин лук - бела светлост која се одбија од једног огледала и пројектује на платно.

Ја сам се углавном упознао са том машинеријом, али сам врло мало радио. Понеки пут сам стегао угљ, некад сам гасио и палио светло, али нисам много учествовао у томе. Мој посао је највише био да правим плакате, за које сам добијао неку ситну лову. После сам почео да обрађујем и уређујем такозване сандукце за биоскопску рекламу, који су били по улицама. По угледу на биоскопе у светским метрополама, радио сам филмске паное за биоскоп "Раднички".

ТАРЗАН - М. О' Саливен и Џ. Вајсмилер

Били су велики, премазивали смо их штрицлом. Феномен тих боја је био у томе да када их раствориш са водом и мало туткала, оне се наносе на ту штрицлу и могу се сликати. Чак и кад пада киша, оне се не бришу. Али, кад се затрља метлом, онда се брише. У Ваљево су у то време дуж Карађорђевог улице биле неке огромне гвоздене бандере са пречагама. Једна је била испред "Централа", а једна преко пута Библиотеке. Ми смо на те бандере, високо горе, качили филмске рекламе.

Филмови су у Ваљево стизали возом у ситне сате, негде око једанаест. Филмске кутије су биле веома тешке а било је по пет - шест ролни. Носио сам их често на леђима, где су се болно усецале својим оштрим ивицама. Али, то је било и задовољство, јер смо тако неретко могли да те филмове гледамо сами, негде око поноћи. Кад је стигао филм са Бертом Ланкастером, гледали смо га до један у ноћ. Био је то озбиљан проблем: пошто нам је директор давао угљ на реверс, знало се да за сваку представу имаш пар угљева. Међутим, остајали су парчићи који су могли да трају 10, највише 15 минута, па смо се сетили: мој Брђанац **Ђока "Певац"** је у "Крушику" направио специјални инструмент. Оне мале парчиће могли смо да увучемо у једну цевку, ставимо је у машину, направимо волтин лук и имамо пројекције само за себе.

Радио сам паное за Тарзана, Рајзманову "Последњу ноћ", "Песму Шехерезаде" са Ен Шери-

дон. за "Кериму" са Тревором Хауардом... Са Соњом Хени (славном клизачицом а потом и глумицом) имао сам малу еротску историју. Требало је направити велики плакат за један њен филм. Схватио сам да те њене беле гаћице не би требало фарбати, па сам све околно обојио, само сам оставио свежину платна на том деликатном месту. Врло поносан на ту своју рекламу, јер је стварно била добра, окачили смо је негде испред садашњег Суда, високо горе. Помагали су ми Жика и Матија. Сутрадан, доживео сам шок када сам прошао поред плаката: неко од мангупа се попео и црном кредом, на оној чедној белини, зажврљао је "оно место".

Ниједан од тих плаката није сачуван, јер су рађени на штрици, а била су само два таква затегнута платна, коришћена на смену. Нико то, нажалост, није ни снимало. Да будем искрен, моји филмски плакати и нису били особита дела, већ копије са фотографија. Али, могу да кажем да сам их правио паметно. Нисам се фрљао бојама, чувао сам се шарања, накарминисаних усана и румених обрашчића. Углавном сам их радио једном бојом. Сећам се да сам "Рашомон" радио плаво - зеленом, једном од оних са мојих данашњих слика. За "Последњу ноћ" радио сам неког човека у сенци, без физиономије, који држи неку пиштољчину.

"КАУБОЛЦИ" И ОСЕТЉИВОСТ ПРЕМА СЛИЦИ - Док сам радио у биоскопу "Раднички" имао сам, кад из садашњег угла гледам, морам то да признам - велике повластице. Према мени су били наклоњени. Воја Глушац ми је омогућио да одем у Београд да студирам дајући ми мало пара да бих правио програм за биоскоп. Глушац, Савић и "Дебели" Јанко су ми дали за рад чак и једну огромну просторију иза кабине, на последњем спрату. То је био мој други атеље. Први је "Зверчињак", у Брђанима код моје куће, а други атеље могу да сматрам да ми је био у биоскопу "Раднички". Ту сам имао боје, ту смо се, поготово кад је било хладно и није се имало где окупљали, причали или играли шах.

Филм је одиграо велику улогу у васпитавању и стварању младих личности. Пре свега, биоскоп је био излазак у град, врло занимљиво вече, начин да се изађе са девојком.. Треба поменути и неки еротски занос који је пратио све то. Неке глумице су на мене оставиле велики траг. За време окупације био је неки лист који је куповала моја ујна. На средњој страни били су ликови неких немачких глумица, изванредно фотографисани, са прецизном шминком тог доба. Те звезде су у мени изазивале неке естетске и еротске реакције. Руски филм то није имао, а онда долазе амерички старови. Све оне, нарочито Рита Хејворт, Ен Шеридон, Џин Тирни... обележиле су читаво једно време и једну генерацију.

Филмови су се делили на "озбиљне", који су се играли понедељком, уторком и средом, док су четвртак, петак и субота били резервисани за тзв. пуца-филмове, намењене млађој и широј публици. Успео сам да понедељком обезбедим неке старе добре

филмове из Кинотеке, рецимо "Вирџинију Сити" са Лоренсом Оливијем и Мерл Оберон. То је било време мог одласка на студије, када сам престао да радим плакате, јер су они уредно стизали. Чини ми се, ипак, да ме је из тог првог додира са филмом у Ваљеву слика прилично фасцинирала. То се после развијало са синеастима, у Кино клубу, у Кинотеци где је **Жика Павловић** познавао људе па смо увек имали најбоља места. Кинотека ми је омогућила да употпуним филмску културу, да филм почнем да схватам као уметност, да он има неке своје законе који су чисти, један чисти начин изражавања. Ту се манифестује моја осетљивост према слици уопште.

АЛАМО - Џон Вејн

За разлику од мојих другара, филмских естета, признајем да сам обожавао авантуристички филм. Признајем да сам обожавао Џона Вајсмилера и Морин О' Саливен; волео сам чистоту начина изражавања у америчком филму, те добро уцртане глумачке фигуре као што су Гари Купер, Кери Грант, Џон Вејн, или Хемфри Богарт, јер су ми биле физиономије које се памте по неком карактеру, понашању, одређеном етичком ставу. Џон Вејн никад није играо негативца, а једва да је пар пута погинуо. То је утицало да се код мене створи нека лична митологија, жеља за бесмртним људима.

Приредила Љ. Кецојевић

STUDIO
gorenje

ТЕШЊАРСКИ
ПЛАСОМОН

МАСКЕНБАЛ

Најшаренији, дечји дан Тешњарских вечери почео је маскенбалом. Међу 200-тинак пријављених, најоригиналнија маска је "шоља и кашика" - **Вање и Наталије Атанасковић**, а најбоља "Астерикс и Обеликс" - **Марка Вишића и Михајла Марковића**. Деца и родитељи су се потрудили око креација, али остаје нада да ће малишани добити неки од пространих градских тргова, јер је крај Колубаре било тесно за све посетиоце маскенбала.

C.J.K.

ДИВА

Солистички концерт **Јасне Шајновић**, примадоне Београдске опере, уз клавирску пратњу проф. **Николе Рацкова**, један је од најпосећенијих догађаја на Малој сцени. Баш лепо што Ваљево потврђује да има публику за музичку класику.

Био је то програм сачињен од рафинирано одабраних арија Моцарта, Штрауса, Вердија... али и популарних ромansi.

Јасна Шајновић је први пут певала у Ваљеву, а иначе има 30 година успешне каријере у свим оперским кућама некадашње Југославије. Неретко је наступала у иностранству и завредила највећа музичка признања.

P.M.P.

Примадона Јасна Шајновић

ПОДРШКА

Министарка омладине и спорта, **Снежана Самарџић Марковић**, посетила је у четвртак градилиште новог дома ваљевских истраживача који је стигао до под кров. Министарка је обећала свесрдну помоћ истраживачима до завршетка Дома и будућим истраживачким подухватима. У Истраживачкој станици у Петници сусрела се са светским шампионом у математици - **Младеном Радојевићем**. Министарка Самарџић је подржала и иницијативу за изградњу спортске хале у Ваљеву.

Трећа илоча Дома истраживача

И на овим Вечерима лепо су се представили Ваљевски пчелари. Уз њихове медне чаролије била је изложена и књига-монографија **Цветка Цакића** "Пчеларство Ваљева".

ТЕШЊАРСКИ ГЛАСОМОНША

Издавач
ОПШТИНА ВАЉЕВО

Припрема
Редакција Радио Ваљева

Уредници
Љиљана Кепојевић
Мијо Стојкановић

Компјутерска припрема
Жељко Матић

Фотографија
Драган Крушић

Штампа
"Еуропринт", Ваљево

ИЗЛАЗИ У ДАНЕ ТЕШЊАРСКИХ ВЕЧЕРИ